

Landskapsnämndens framställning till Ålands landsting med anledning av vice-

talmannen Johannes Erikssons m.fl. landstings-

N:o 8/-29.

mäns petition av den 19 februari innevarande år

angående ändrad lydelse av gällande bestämmelse

i § 10 mom. 1 kap. 2 av fiskeristadgan om för-

bud för notdräkt under islossningstiden och där-

efter intill den 1 juli.

Sedan vicetalmannen Eriksson och hans medpetitionärer uti rubricerade petition gjort framställning om antagande av en landskapslag angående ändring av åberopade moment 1 i § 10 därhän, att notdräkt bleve tillåten under alla tider av året i de landskapets inre och yttre fiskevatten, vilka icke vore undantagna som fredningsområden, ävensom Landstingets finans- och ekonomiutskott uti sitt den 21 februari innevarande år över petitionen avgivna betänkande hemställt, att Landstinget ville uppdraga åt Landskapsnämnden att införskaffa sakkunnig utredning i ärendet samt att på grundvalen härav inkomma till Landstinget med nödig framställning, har Landstinget den 25 i sagda månad utan diskussion godkänt nämnda utskotts förslag samt uti skrivelse N:o 18 av den 26 därpåföljande mars anhållit, att Landskapsnämnden måtte vidtaga av utskottet förordade åtgärder.

Till fullgörande av nästberörda föreskrift har Landskapsnämnden inbegärt utlåtande av lantbruksstyrelsens avdelning för fiskerihushållningen och har denna jämväl, tillmötesgående Landskapsnämndens anhållan, i brev av den 20 sistlidna juni framhållit, hurusom förbudet mot notdräkt tillkommit i avsikt att bereda de värlekande fiskarna möjlighet till normal fortplantning samt rommen och ynglet att öfvermått utvecklas under den mest kritiska perioden i deras liv. Likväl betvivlar fiskerihushållningsavdelningen icke att fiskstammens fortbestånd kunde tryggas, även om notdragning under sistnämnda tid beordres, såframt ett tillräckligt antal fredningsområden i landskapet inrättades. Att observera härvid vore dock, att dylika områden i så fall borde inrättas i skifteslagens gemensamma fiskevatten, i vilka rikets nuvarande lagstiftning likväl icke påbjuder obligatoriskt inrättande av fredningsområden, liksom även önskvärldheten av att sådana borde fås till stånd i varje skifteslags vatten, varest värdefulla fiskslag leka samt att de därutöver borde tilltagas större än vad gällande lagstiftning förutsätter. Då fiske inom fredningsområde enligt § 21 i fiskeristadgan icke får bedrivas annat än i rätt begränsad utsträckning, komme sådana talrika och vidsträckta fredningsområden i hög grad att inskränka fiskevattensägarnas möjligheter till fiske. Dessutom skulle inrättandet av lagenliga fredningsområ-

den åsamka fiskevattensägarna i landskapet ansevärliga kostnader, varjämte övervakningen av fiskeförbudet inom dessa fredningsområden erbjöde större svårigheter än som föranleddes av uppsikten över att ett allmänt notfiske ej fick idkas. Tages vidare i betraktande, att man vid notdragning om våren främst erhåller vårlekande fiskslag, vilkas pris annars också under nämnda tid äro låga, komme prisnivån för fisk att ytterligare sjunka samtidigt som fångsten under andra årstider, då fisken betalas högt i motsvarande grad komme att nedgå. På grund av ovanframhållna sakförhållanden och då det därjämte förtjänar omnämnas, att 1910 års fiskerikommitté ansåg det nödvändigt att föreslå en förlängning av förbudet mot notdräkt ända till den 15 juli ävensom att de motiv petitionärerna framfört icke vore med verkligheten fullt överensstämmande, kunde fiskerihushållningsavdelningen icke anse den föreslagna reformen lända landskapets befolkning till bestående nytta.

Enär avdelningen för fiskerihushållningen besitter största sakkunskap för bedömandet av föreliggande fråga, måste själfallet avdelningens utlåtande tillmätas vitsord.

Vid sådant förhållande och då därjämte, såsom ovan anförts, den av avdelningen omnämnda fiskerikommittén, vilken varit

sammansatt av med fiskerinäringen förtrogna personer, bland andra även av en åländsk expert på området, ansett förbudet i fråga böra förlängas, måste möjligheten att tillmötesgå petitionärernas önskningsmål tagas till föremål för en noggrann prövning, främst ur synpunkten av fiskevårdens främjande, men jämväl med hänsikt till befolkningens allmänekonomiska fördel.

Landskapsnämnden har, med beaktande av ovannämnda omständigheter, ansett, att petitionens syftemål icke utan skada för landskapets ekonomi kan förverkligas. Allmänt känt är, hurusom notdräkt företrädesvis äger rum just å platser, som av fisken med förkärlek uppsöks för leken, och då detta fiskesätt, såsom fiskerikommittén framhåller i sitt till regeringen inlämnade betänkande, försiggår innan rommen ännu är utkläckt eller ynglet nått den utveckling, att det kan simma fritt omkring, förstöres rommen och dödas ynglet i myckenhet genom att de av noten, som släpas fram över botten, inbäddas i slam. På grund härav måste not, även grovmaskad sådan, för att ej bliva skadlig, användas med mycken urskiljning och sparsamhet. Dessutom torde vid frågans bedömande ännu en omständighet böra beaktas. Då bildandet av rom och mjölke enligt utlåtande av en skandinavisk specialist på fiskevård och fiskavel i betydlig grad medtager fiskarnas krafter och vidare själva leken förorsakar dem stora ansträng-

ningar, uppstår därigenom ett svaghetstillstånd, som försämrar fiskarnas kött, vilket vid denna tid blir hårdsmält, ohälsosamt och dåligt till smaken. Den i gällande lagstiftning påbudna inskränkingen i notdräkt torde sålunda vara av behovet högeligen påkallad.

Om också vidare, såsom ovan framhållits, fiskstammens fortbestånd kunde tryggas, även om notdragning finge ske enligt petitionärernas önskan, blott tillräckligt med fredningsområden utlades - och förslagsställarna förutsätta jämväl förefintligheten av sådana områden - men då å andra sidan en obligatorisk utläggning av dylika skulle fordra lagändring och en stark ökning av fredningsområdena därutöver komme att menligt inverka på fiskarens möjligheter att utöva sin näring, synes det Landskapsnämnden, som om även av denna orsak ett bifall till petitionärernas anhållan icke vore tillrådligt.

Med hänsikt till vad här ovan framhållits, får Landskapsnämnden hos Landstinget värdsamt föreslå

att vicetalmannen Johannes Erikssons m.fl. landstingsmäns anhållan, det notdräkt måtte tillåtas i landskapet Ålands inre och yttre fiskevatten under alla tider av året, förutom i särskilda fredningsområden, icke för närvarande måtte till någon åtgärd föranleda.

Men emedan den möjlighet icke är helt och hållet utesluten, att till följd av särskilda lokala och av landskapets speciella natur härflytande orsaker de eljest allmängiltiga grunder, vilka betingat förbudandet av notdräkt under tiden för de vårlekande fiskarnas fortplantning, icke äro inom landskapet tillämpliga - en eventualitet som även inom Landskapsnämnden under ärendets behandling beto- hats - har Landskapsnämnden ansett sig böra underkasta denna fråga en särskild undersökning och prövning, i vilket avseende Landskaps- nämnden åt landskapets fiskeriinstruktör uppdragit att vidtaga här- av påkallade åtgärder samt frandeles inkomma till Nämnden med redo- görelse över de vunna resultaten.

Sedan sagda undersökning slutförts, skall Landskapsnämnden här-
över till Landstinget avgiva redogörelse och eventuellt förslag.

Mariehamn, å Landskapskansliet, den 23 oktober 1929.

På Landskapsnämndens vägnar:

Handwritten signature

Wm. W. You Gomer